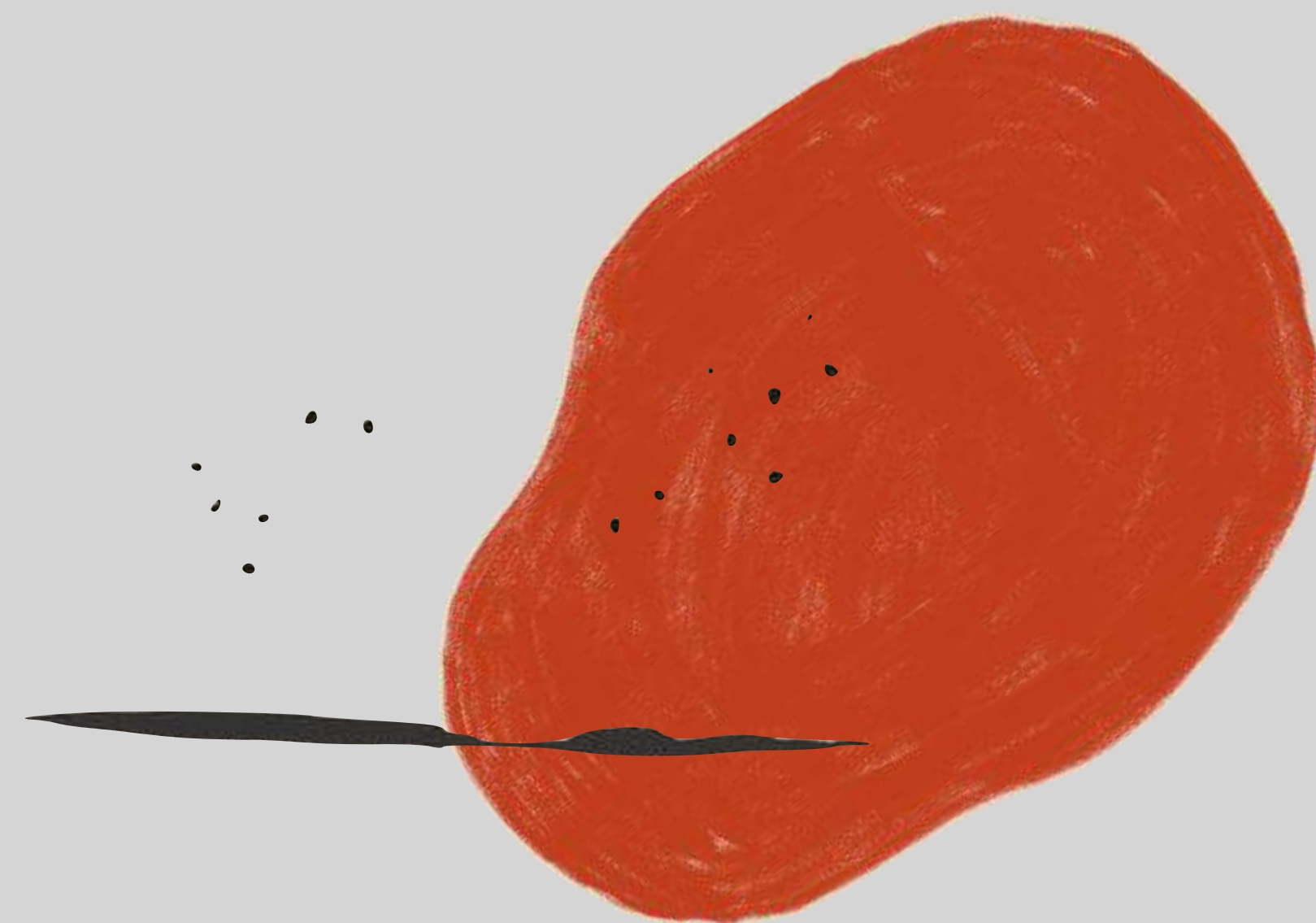

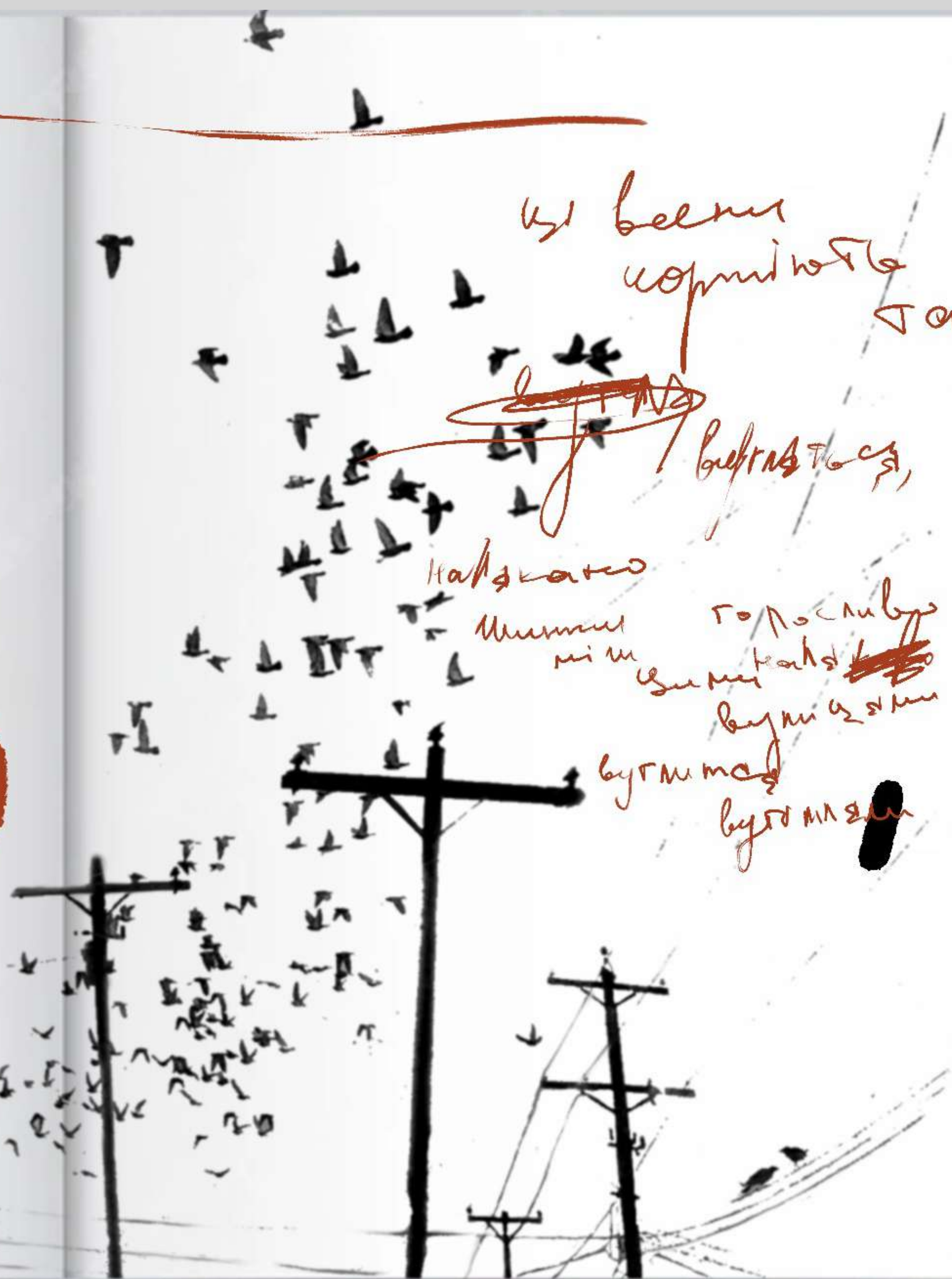
КОНЦЕПЦІЯ ОФОРМЛЕННЯ ЗБІРКИ ВІРШІВ ТЕТЯНИ ВЛАСОВОЇ

то

Такі тепер весни – розхитують різко, що можна замерзнути.
 Дощ починається після кожної звістки про несподівану смерть.
 Дощ обпікає, під очима дзвенить невимовно гарячим.
 Можна звикнути до війни, але до смерті – навряд чи.

Ці весни чорніють та вугляться, налякано й галасливо.
 І доводиться жити між цими вулицями, між цими зливами.
 І з неба – цупкого, бавовняного – спадають промені навскоси.
 І весняне сонце, пропахле кров'ю, гріє неначе з останніх сил.

чи весни
 кориняста

~~Літній~~
 безрадіс,

навісисто
 мимимі
 мімі
 го послубу
 сумні
 вулиці

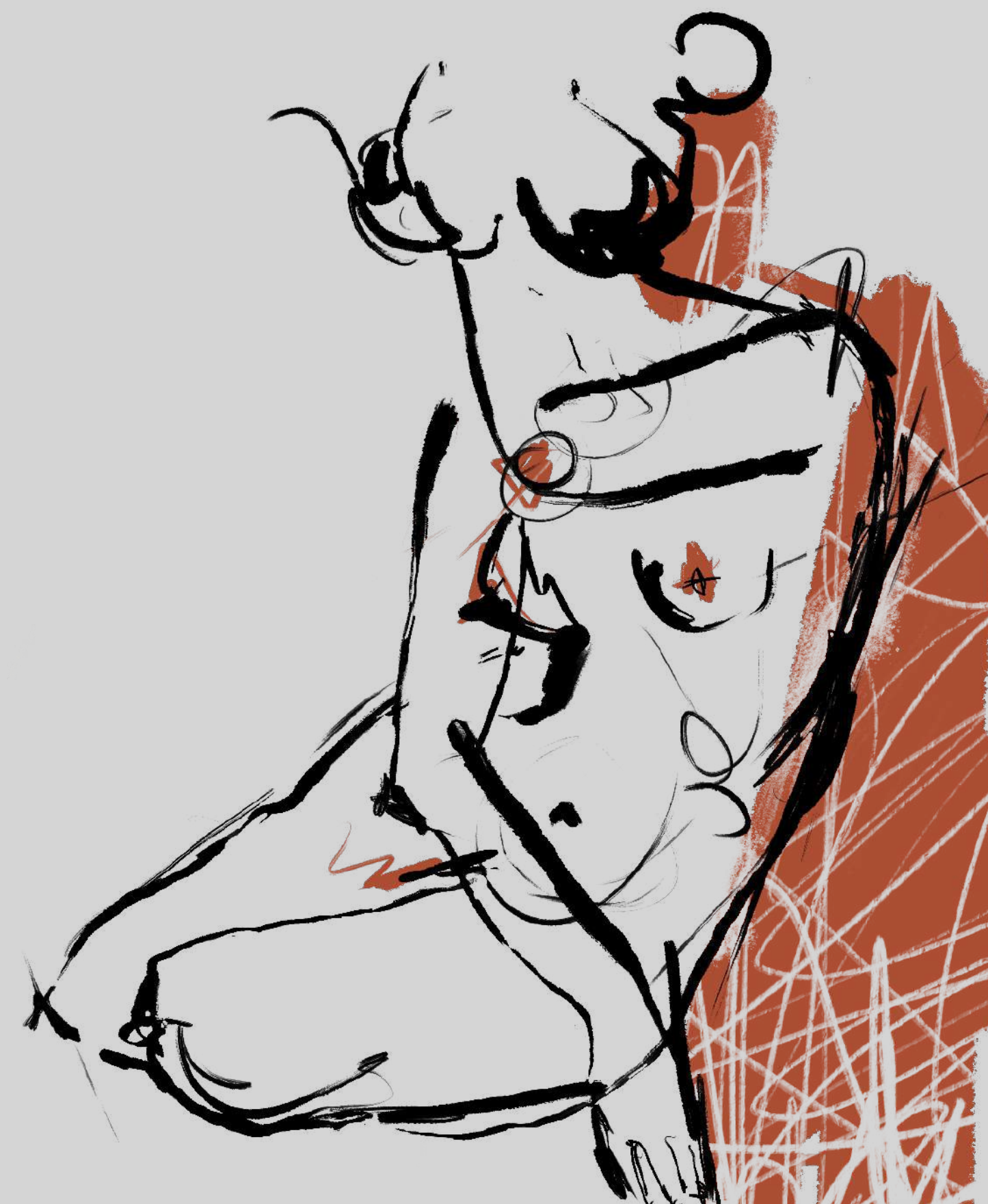
вуглима
 вуглима

ЗБІРКА ЯК ОСОБИСТИЙ ЩОДЕННИК

03

Емоційний і глибоко **особистий щоденник**, що розповідає про переживання жінки в умовах повномасштабного вторгнення. Кожен вірш є фрагментом її внутрішнього світу, де переплітаються різні стани: страх і надія, смуток і радість, любов і біль, розпач і мужність.

Так я відчула і візуально побачила збірку, читаючи її.

ВІЗУАЛЬНА ІНТЕГРАЦІЯ З ТЕКСТОМ

Ілюстрації органічно продовжуватимуть тексти, підсилюючи їх емоційний вплив. Так, наче це справжній (віршований) щоденник авторки, який вона вела певний відрізок часу. **Взаємодія тексту і зображення**, де кожна ілюстрація не просто доповнює вірші, а є їх невід'ємною частиною. Розгортаючи збірку, читач занурюється у внутрішній світ героїні, її переживання і рефлексії.

Танцюй, моя пташко, просто посеред села.
Саме для цього його спалили дотла.
Красива у своїй силі, сильна у своїй красі —
танцюй, моя люба, покажи їм усім.

Посеред цього згарища, залишеного ворогами,
танцюй так, як завжди уміла — гордо і гарно.
Танцюй за тих, хто тут народився і тут поліг.
Танцюй за тих, у кого більше немає ніг.

Танцюй за померлих дітей, чоловіків і жінок.
Танцюй, моя рідна, ти заслужила на цей танок.
Ті, хто палить тут села, вже прокляті і роздерті —
це танець твого життя, а значить танець їхньої смерті.

Тож хай під твоїми ногами виростає нова трава.
Хай тут будуть нові посіви і нові жнива.
Хай там, куди ти вкажеш рукою, будуть нові хати.
Хай тут буде чим дихати.
Буде чим дихати.

Хтось мусить тут танцювати, інакше все це не має ваги.
Хай ворогів багато, але хай ляжуть тут вороги.
Танцюй для них, пташко, вперто, без жалю і каяття.
Бо це танець їхньої смерті,
бо це танець твого життя.

«Сніг пішов, напиши мені те, що за рік не сказалося».
«Сніг пішов, уривчастий, ніби наші розмови зараз».
«Сніг пішов, сьогодні вівторок чи вже неділя?».
«Сніг пішов, я вперше в житті йому не радію».

«Сніг пішов, ти ніколи не була мені так близька».
«Сніг заходить у місто, слідом заходять війська».
«Я не знала, що за кордоном зима може нічим не пахнути».
«Сніг пішов.
Сніг пішов.
Друг загинув під Бахмутом».

«Сніг пішов, його мамі далі ходити тінню».
«Сніг пішов, у Херсоні знову знайшли катівню».
«Сніг пішов, хай у тебе буде міцніша каска».
«Сніг іде, а із вас хай ніхто більш не йде, будь ласка».

«Сніг іде, ми сьогодні такі собі співрозмовники».
«Сніг іде, ну з'явись нарешті зеленим вогником».
«Знаєш, я тут складаю зі снігу контури твого лиця».
«Сніг іде. Кожна зима закінчується.
Навіть ця».

ВАРТІСТЬ

Загальна вартість за весь проект —